

Yes You Can Woman!
autobiografie

Yes You Can Woman!
autobiografie

Hoe je omgaat met tegenslag bepaalt je succes

Lucinda Douglas

Auteur: Lucinda Douglas
Vormgeving: Sandra Heijink
Foto: Marleen Sahetapy Fotografie
Eindredactie: Richard van Bruinnessen
Uitgever: Lucinda Douglas

NUR:745

ISBN: 978-90-828192-0-5

1^e druk 2018

@ Copyright Lucinda Douglas 2018

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Mijn verhaal

Yes You Can Woman! is mijn puur persoonlijke verhaal over de gebeurtenissen in mijn leven die ik beschrijf - op mijn manier - zoals ik ze heb gezien, gehoord, beleefd en ervaren. Ik ben niet verantwoordelijk of aansprakelijk voor gekwetste gevoelens en/of hoogoplopende emoties en/of uiteenlopende consequenties en acties van welke soort en van wie dan ook die zouden kunnen voortvloeien bij het lezen - door wie dan ook - van dit boek.

Voorwoord

Een voorwoord dat verdacht veel lijkt op een dankwoord. Want als zesde en jongste meisje van het gezin ben ik vooral mijn zussen en mijn broer dankbaar. Mijn leven had anders kunnen lopen met een lager nummer.

Hoe je jezelf ziet, spiegel je aan anderen. Aan de hand van korte portretten van mijn zussen, mijn broer en mijn ouders en uiteraard aan de hand van mijn eigen belevenissen en stappen, lees je hoe ik me ontwikkel.

Een ieder die ik heb ontmoet in mijn leven, handelde op dat moment naar wat hij of zij het beste vond. Een eigenschap die we allemaal delen. Van belang zijn onze overtuigingen. Zij maken ons tot wie we zijn en waarom we bepaalde beslissingen nemen. Toen ik dit ontdekte, kon ik alles dat mij was overkomen als een les zien. Een waardevolle levensles. En ik was klaar om mijn eigen biografie te schrijven als een waardevolle bijdrage voor jou en voor anderen.

Ik ben ervan overtuigd dat jij je eigen werkelijkheid kan creëren. Ik heb het DNA van mijn ouders en ben opgegroeid in een gewelddadige omgeving en toch heb ik ervoor gekozen mijn leven anders in te richten. En dat wil ik met jou delen.

Ik ben nu een internationale empowerment en transformational spreekster. Met een diepe liefde voor het welzijn van de vrouw.

Ik hoop dat mijn verhaal en de kernachtige levenslessen jou inspireren, aanzetten tot nadenken en in het beste geval jou motiveren positieve stappen te zetten in jouw leven. Want ook jij kunt het verschil maken. Yes You Can Woman!

Ik wens je veel leesplezier,

Lucinda Douglas

Inhoud

Deel I Zuid-Afrika

Ik, Lucinda

Geboren met de helm

Uit die blou van onse hemel

Wit brood

Mijn vader. Onmacht

Televisiekijken

Een tuin vol vruchten

Eén cent

De tweeling

Sonia

Mijn moeder. Zij gelooft in mij

Situaties

Deborah

Mijn vader. Onteigening

Mijn vader. Het onrecht

Anthea

Wesley

Careless whisper. Ik ben vrouw

Goed genoeg

De rellen

Meisjes

Studeren

Nee

Excommunicatie

Engel op mijn schouder
Bye, bye Bellville

Deel II Europa

Au pair. Spring maar achterop!
Zijn op de stenen
Een soort van huwelijk
Naïeve jaren
Volwassen
Mijn stappen. Ik verdiende hem
Wow
Gratis geld
Yes I Can!

Deel III Mijn Levensinzichten

Durf te leven

1. Levenskunst
2. Vertrouwen
3. Oordeelloos door het leven
4. Bestaat discriminatie?
5. Niets
6. De mening van anderen
7. Mensen zijn wonderlijk
8. Gun een ander de aandacht
9. Geniet nu van jouw leven

10. Je hebt geen rechten
11. Breek met destructieve situaties
12. Laat het verleden waar het hoort
13. Ga grandioos falen
14. Leg jouw lat niet té hoog
15. Zaaïen en oogsten
16. Omhels je beren
17. Mijn geluk

Deel I Zuid-Afrika

Ik, Lucinda

Een aparte wachtkamer voor kleurlingen en blanken bij de huisarts. Dat is toch een van de eerste beelden die ik voor mijn ogen zie verschijnen als ik terugdenk aan de apartheid. Ik loerde altijd bij de blanke kamer om het hoekje, de stoelen en tafels waren er nieuw en mooi en het geheel zag er uitnodigend uit. 'Ga weg!', kreeg ik te horen als ik te ver naar binnenliep of te lang bleef staren. Dan liep ik naar de andere wachtkamer waar de stoelen en tafels versleten en soms kapot waren. Voor mij was dat heel gewoon en ik stelde geen vragen. Tot op dat moment was ik me er niet van bewust dat ik een kleur had. Wel merkte ik dat anderen een betere behandeling kregen. Maar daar had ik geen last van, zo was het nu eenmaal. Het enige nadeel was dat je met je klacht moest wachten tot die anderen aan de beurt waren geweest. Toch be kroop mij een gevoel. Het gevoel niet goed genoeg te zijn. Daar bij de huisarts ontdekte ik op vijfjarige leeftijd dat ik kleurling was.

Ik, Lucinda Douglas, ben geboren in 1970 in Bellville, een voorstad van Kaapstad, tijdens het apartheidsregime in Zuid-Afrika. Als zesde meisje van zeven kinderen was er weinig ruimte voor mij. Aandacht was er nauwelijks, geweld des te meer. En niet alleen thuis. Wat ik op zeer jonge leeftijd al aanvoelde, was dat ik op elk moment voor mezelf moest

kunnen zorgen. Een overlevingsmechanisme ontwikkelen, ook al had ik nog nooit van dat woord gehoord en kon ik me nog geen voorstelling maken van de handelingen die daarbij hoorden. Altijd moest ik paraat zijn om een vervelende situatie op te lossen of er van weg te vluchten. Een mengeling van onrust, angst en geweld hing altijd in de lucht, soms rauw schreeuwend op de voorgrond, dan weer afwachtend op de achtergrond. De politieke apartheid zelf speelde nauwelijks een rol van betekenis in mijn leven. Je leefde in dat systeem en dat systeem was duidelijk en bood voordelen.

Geboren met de helm

Mijn moeder dacht in 1970 dat ze in de overgang zat, ze had al vijf meisjes gebaard, maar ze bleek zwanger. Van mij. Gepland of gewenst was ik niet. Eigenlijk wilde mijn moeder maar drie kinderen. Ze vertelde me meer dan eens dat mijn vader op de bewuste avond van mijn verwekking dronken thuiskwam en haar besprong. Zonder voorbehoedsmiddel, waar mijn moeder normaal wel op aandrong. Ook al zat niemand op mij te wachten, er bleek toch een positieve kant aan mijn komst te zitten. Mijn moeder, de vroedvrouw en mijn familie waren ervan overtuigd dat ik 'de gave' bezat. Ik was vanaf mijn geboorte helderziend en kon de toekomst voorspellen.

Toch nog een geluk bij een ongeluk zou je denken want als ongewenste kreeg ik toch mooi een speciale status. Omdat ik geboren was met de helm, wanneer bij de geboorte vruchtvlies

om het hoofd blijft zitten. En ze pakten het serieus aan. Vanaf zeer jonge leeftijd werd ik klaargestoomd voor paranormale zaken. Ik moest in contact komen met uiteenlopende geesten en vertellen hoe ik hun aanwezigheid ervaarde.

Ik vond zelf dat ik niet over een speciale gave beschikte, maar begon die geesten wel te zien. Ze doken overal op. In de woonkamer en buiten op straat. Ik weet nog dat ik door het raam naar buiten keek en daar stond er een en staarde mij aan. Hij danste en zag eruit als een nar. Ik wilde wegrekken maar kon niet bewegen. Ik weet niet meer of hij kwaad keek of kwaad wilde en vertelde het mijn moeder. Volgens haar, zij had een zwak voor deze zaken, was ik nu niet alleen gezegend maar ook klaar voor het grotere werk, wat dat ook was. Wij gingen op bezoek bij mister Taliép, een zogenaamde rolkopmoor die mij zou beschermen tegen al te kwaadwillende invloeden. Al mijn zussen mee. Mister Taliép woonde in de wijk Woodstock in een oud huis met veranda. Binnen was het volkomen donker, alle ramen waren geblindeerd. Hij voerde een ritueel uit met als eindfase het aanbrengen van beschermende as onder mijn huid met een naald. Aan de achterkant van mijn nek, op mijn voeten en aan de buitenkant van mijn polsen, getrouw de kruisigingswonden.

Vanaf nu moest ik de toekomst voorspellen van mijn zussen en van anderen. Ik luisterde, observeerde en vertelde ze wat ze wilden horen. Eerlijk gezegd, ik heb er nooit een goed gevoel bij gehad. Het was en is niet mijn ding. Geestelijk en emotioneel hebben die implantaten me nooit iets gedaan. Fysiek ook niet, ze zijn zichtbaar - ik zie ze nu terwijl ik dit schrijf maar die

zichtbaarheid geldt uitsluitend als je de plekken kent - maar mij zitten ze niet in de weg. Mijn moeder vond het fantastisch, zij was een frequent bezoeker van mediums die haar de toekomst konden voorspellen. Voor de zekerheid liet mijn moeder ook maar as onder de huid van mijn zus Anthea aanbrengen. En later onder de huid van Anthea's dochter, overigens zonder dat iemand dat wist, dus zonder toestemming. Dat tekende wel hoezeer mijn moeder hiermee bezig was.

Uit die blou van onse hemel

Ik wilde heel graag naar de lagere school. Al mijn zussen gingen naar school, wat moest ik thuis alleen doen? Lastig, ik was zes en hoefde officieel nog niet naar school. Moravies Laërschool was de enige lagere en christelijke school die mij wilde accepteren, op vijftien minuten loopafstand. Dat kwam mooi uit want de school lag op de route van zus Deborahs middelbare school. Met zorg leverde zij mij elke dag af bij de lagere school. Een gebouw dat betere tijden had gekend, omringd door zand in een troosteloze buurt waar gangsters rondzwierven. Daar zat ik dan in mijn grijze uniform, een gretige leerling die vanwege haar leeftijd eigenlijk voor spek en bonen meedeed. En dat merkte ik aan alle kanten. Wellicht tot ieders verbazing rondde ik de toetsen van dat eerste jaar af met zeer goede resultaten. Niemand had geholpen. De school had me geen boeken gegeven omdat ik te jong was (ik lette dus

wel goed op) en thuis gaf ook niemand blijk van belangstelling. Aandacht bestond niet.

Mijn eerste officiële schooldag op mijn zevende startte op Goeie Hoop Laërskool, de lagere school slechts enkele straten verwijderd van ons huis. Het contrast kon niet groter zijn; groen gras en gezonde bomen omringden het keurig onderhouden schoolgebouw. Zelfs de luchten boven de school oogden blauwer. Rondom hoorde je de zacht zoemende bijen die op de heerlijk geurende rozen afkwamen. Omdat deze school een staatsschool was, begon elke ochtend steevast met het hijsen van de Zuid-Afrikaanse vlag gevolgd door het zingen van het volkslied: 'Uit die blou van onse hemel, uit die diepte van ons see, oor ons ewige gebergtes, waar die kranse antwoord gee'. Elk kwartaal hadden we examens en als de beste van de klas mocht ik tijdens volkslied en gebed vooraan naast de pilaar op de binnenplaats staan.

Huilend kwam ik na drie maanden in mijn tweede schooljaar naar huis. Ik wilde absoluut